

امیرحسین روح نیا از پذیرفته‌شدگان مرحله نخست داوری جایزه جمالزاده معتقد است بخش زندگی‌نگاره‌های اصفهان یک بخش استثنایی برای برخی نوشته‌هاست.

او حرف‌های جالبی درباره نسبت خودش با شهر دارد که فکر می‌کند می‌تواند در این بخش بگنجد. همسر من مرحوم الهه خوشکام، یکی از بهترین بازیگران زن تئاتر ایران، اصفهانی بود که متأسفانه اول آبان 96، به دلیل ابتلا به سرطان فوت کرد و در قطعه نام‌آوران باغ رضوان به خاک سپرده شد. من در اصفهان با الهه عاشقی‌ها داشتم و مغزم پر از داستان‌های اصفهان و الهه و خودم است. من فکر می‌کنم الهه، اصفهانی بود که در ظاهر دختری بی‌نظیر بر من جلوه کرد. متأسفانه فرصت تکمیل زندگی‌نگارهام را امسال پیدا نکردم و با توجه به داستانی که از قبل آماده داشتم در بخش آزاد حضور یافتم. از همین روست که مصمم هستم سال آینده در بخش زندگی‌نگاره جایزه جمالزاده حتماً بنویسم.

او که از پذیرفته‌شدگان مرحله نخست داوری جایزه جمالزاده در بخش آزاد است، می‌گوید: من سال‌ها اصفهان زندگی کردم و به اصفهان تعلق خاطر دارم. آثار محمدعلی جمالزاده هم همیشه برایم جذاب و راهگشا بوده و معتقدم که همه ما در داستان‌نویسی مدیون او هستیم بنا به تمام این دلایل خرسندم که در قالب یک اتفاق هنری و ادبی در اصفهان یاد و نام این نویسنده گرامی و زنده نگه‌داشته می‌شود.

روح نیا که سابقه شرکت در چندین جشنواره ادبی را داشته و سال‌هاست مشغول نوشتن فیلم‌نامه و نمایشنامه است دیگر بخش‌های جایزه جمالزاده را این‌طور می‌بیند: حسن وجود بخش آزاد این است که داستان‌نویسی مثل من می‌تواند حتی در دقیقه نود، دستی به سر و گوش یکی از داستان‌هایش بکشد و آن را ارسال کند. برعکس بیشتر جوایز که موضوعی هستند و تقریباً نویسنده را به سمت نوشتن کار سفارشی سوق می‌دهند.

مزیت بخش داستان اصفهان این است که هر نویسنده‌ای که حداقل یک‌بار گزارش به اصفهان افتاده باشد، از نگاه خودش آن شهر را توصیف می‌کند و داستانش را در رگ و جان آن شهر به حرکت درمی‌آورد و روایت موضوع می‌کند. این حرکت به نوبه خود منحصر به فرد است و ما کمتر در ایران چنین نگاهی به شهر داشتیم درحالی‌که در اروپا رویه مشابه بسیار زیاد اتفاق می‌افتد.

او معتقد است که جایزه جمالزاده می‌تواند یک اتفاق خیلی خوب در حوزه ادبیات داستانی ایران باشد. با توجه به سابقه ادبی شهر اصفهان و چهره‌های سرشناسی که در این شهر رشد کرده و بالیده‌اند مقدمات تبدیل جایزه جمالزاده به یکی از معتبرترین جوایز ادبیات داستانی کشور فراهم شده است. البته استمرار برگزاری، ثبات رویه و حفظ خط مشی آن از سوی دبیران این جایزه نیز، در موفقیت این رویداد ادبی تأثیر بسیار زیادی خواهد داشت.

روح نیا، پیشنهاد خود را برای بهتر برگزار شدن این جایزه این‌گونه بیان می‌کند: برگزاری بهتر جایزه جمالزاده بسته به میزان پایداری دبیران این جایزه در تداوم این اتفاق ادبی و هنری است و صبوری و ثبات قدم بسیار و به دور از هیجان می‌طلبد. به نظر من ذات ادبیات این‌چنین است که نمی‌توان در آن راه صدساله را یک‌شبه طی کرد. حتماً باید زمان بگذرد تا موضوعی جا بیفتد و هیچ راه میانبری وجود ندارد اما قطعاً تا چهار یا پنج سال آینده، بسیاری از نویسندگان افتخار خواهند کرد که تندیس جایزه جمالزاده را با خود به خانه می‌برند.

او با اشاره به پتانسیل‌های نهفته در جایزه جمالزاده می‌گوید: این جایزه درعین‌حال که می‌تواند ارتباط خود را با مرکز، یعنی تهران حفظ کند، قادر است در حوزه ادبیات داستانی مستقل از تهران عمل کند و سبک و سیاق خودش را داشته باشد. به این معنی که کپی‌ناشیانه‌ای از رویدادهای ناقص ادبی تهران که متأسفانه بعضی از آن‌ها آلوده به رانت و باند و تفکر جناح‌های گوناگون هستند نباشد. اگر این جایزه به انسانیت و هویت انسان ایرانی، هویت یک ایرانی اسلامی که در اصفهان با مسیحیان، یهودیان، زرتشتیان و ... زندگی آرامی را پایه گذاشته و در تعاملی سازنده بسر می‌برد پردازد، حاصل بهتری خواهد داشت. پرداختن به لهجه اصفهانی هم می‌تواند قابلیت دیگری برای این جایزه باشد. لهجه‌ای که یک دنیا است و هر کس در این شهر زندگی کند ناخودآگاه قدری از آن را خواهد گرفت.